

- Господата може да се държи по-учтиво! - изправи се като смичкава пригарата си в кепелищата. - Не съм живачната Я, да не водят тук! - сочи ти с осмърбен израз на лицето си самончето.

- Остава я! ... казва прищипително Борис, като се рязува с нея. - Яна тежък пристъп на меланхолия.

- Така ли? - пита с известно злорадство Зара. След това маха презрительно с ръка. - От същото страдание и като ученичка в колежа... Струвай сега! - смичкава класа си тя. - Прислужвали са хората от немския пандробен конюери!

- А! - въздъхнава изненадан Борис.

- Да! ... продължава Зара - Уреждай си веднага работите с Кръванек и Гарутчиев.

- Но това е чудесно!

Борис е още под впечатлението на новината.

- Чудесно, разбира се! - възбудено му казва Зара и с лек мълко добавя - А кога ще си получи възнаграждението за партидата, която пробутах във френската режия?

О, лъжливай! ... - удри се с ръка по челото Борис - забравихме те.

Той вади бързо от джобовете си стигно и чепова книжка, попълва едни чек и го подава на Зара.

- Мерси! - прибира си я в чантата си тя и като прави не гримаса на състрадание, пита: - Защо понасяш тая бошна жена?

Борис поведна рамене.

- Впрочем ... ти се интересуван само от тютюн и печалби!..

- Допидаде! - усмихва му се тя и тръгва към вратата.

к

Борис влиза в кола и се отправя към стълбището, което води за горния етаж.

х

С угаснали очи гледа Мария.

Лицето ѝ няма никакъв израз. Бузите ѝ са кълбнали, косата ѝ е леко разчорлена.

Облечена в дълъг пенюар от дебела коприна, ти седи съвсем неподвижна, като вдървена на дивана.

Разкрива се постепенно Костов, който е седнал до нея. Лицето му изразява мъка и съчувствие.

Пред двамата е поставена масичка с чада за ядене.

- Мария, погледни ме!... - усмихва я Костов, като хвана леко с едната си ръка брадичката ѝ, а с другата започва нежно да мийва косата ѝ. Опитай се да яден!...